

◆ 17 ЧЕРВНЯ - ДЕНЬ МЕДИЧНОГО ПРАЦІВНИКА

З ЛЮБОВ'Ю ДО ПРОФЕСІЇ

Третя неділя червня традиційно вшановує людей у білих халатах. Тих, хто обрав своїм покликанням рятувати хворих від недуги, Богом дарованим чуттям й мистецтвом рук, в надскладних ситуаціях, повертати їх від смерті на стежку життя. Серед обранців долі – завідувач хірургічного відділення Заріченської центральної районної лікарні Андрій Анатолійович Лотоцький.

Своє професійне свято Андрій Анатолійович зустрічає з приємною новиною. Цьогоріч він став лауреатом престижної у хірургії премії імені Євгена Борового. Євген Боровий – відомий український хірург, доктор медичних наук, заслужений лікар України, відмінник охорони здоров'я. 1959-1983рр. керував хірургічним відділенням Рівненської обласної клінічної лікарні. 1968-1993рр. був головним хірургом Рів-

не підвело – це моя справа, моя – любов.

Апробація професії починалась в якості інтерна-хірурга в Сарненській районній лікарні. Це була добра школа фахової майстерності й за те, насамперед, дякую завідувачу хірургічним відділенням Романюку Ярославу Романовичу. Я багато навчився, перейняв, зрозумів. Працювати поряд такого наставника було легко і просто. Були навіть пропозиції залишитись працювати в Сарнах, та мене надзвичайно тягнуло в Зарічне, - ділиться спогадами Андрій Анатолійович. - Тож, наступний рік інтернатури проходив саме тут. Й знову ж таки - мав хороших вчителів-колег Олександра Івановича Ткача та Миколу Петровича Луцика. Свою першу самостійну операцію провів у 1999 році. Звісно, що це був - апендицит. Все пройшло без ускладнень. Хоча переживав надзвичайно. Адже така операція буває зовсім простою, як ми її називаємо – студент-

останніх кількох років ми проводимо по 500 операцій на рік. Оперуємо грижі, водянки у дітей, апендицити, варикоцелі. Дуже багато, особливо під час вихідних, пацієнтів після ДТП. В основному – це мотоциклісти. Їх привозять якщо не щотижня, то через тиждень точно.

нових та дві ургентних операції на день. Заходиш в операційну об 11 годині, а полишаєш її о сьомій-восьмій вечора. Маю надійну підтримку і опору – це анестезист Світлана Петрівна Хомич та операційна сестра медична Савицька Валентина Адамівна. З ними можна йти на будь-яку операцію сміливо і надійно. Може повторююсь, що робота тяжка, але вона мене не втомлює. Відійти від постійної напруги допомагає сад. Люблю працювати в ньому. Шкода, що часу на те маю обмаль.

Певне, у кожного лікаря є свій найпам'ятніший пацієнт, найпам'ятніша операція. Як правило -

це складні травми, здавалося б, навіть не сумісні з життям. Але завдяки професійності хірурга, його унікальному мистецтву рук, уже на фатальній межі людина повертається до життя. Про це також ведемо розмову з Андрієм Анатолійовичем.

ненщини. Провів понад тисячу операцій, опублікував 278 наукових праць, 4 монографії. У 2005 році рішенням обласної ради, на честь хірурга була започаткована премія, яка вручається з нагоди Дня медичного працівника трьом фахівцям в галузі хірургії. Відрадно і почесно, що серед цьогорічних лауреатів і наш земляк. Двадцять років тяжкої й надзвичайно відповідальної праці хірурга Андрія Лотоцького позначені не лише вдячністю пацієнтів та пошаною колег, а й власним задоволенням від того, що на початку шляху в самостійне життя не помилився з вибором професії.

- Я люблю свою роботу. Отримую від неї величезне задоволення і неймовірно радий від того, що потрапив у медицину, - каже Андрій Анатолійович. - Ще на 1 курсі Ужгородського державного медичного університету я знав напевне – буду хірургом. Й навіть батькам казав: «Якщо не хірургія – то в медицину взагалі не піду». На розподілі пропонували терапію. Я категорично відмовився. Й, зрештою, свого домігся: став хірургом. Радий, що чуття

ською. А буває, що потрібно по дві-три години робити. У таких випадках, як правило, пацієнти завжди винні самі – сидять дома по 5 днів з лопнувшим апендицитом і повним гною животом. Тож, мені пощастило зі стартом. Після того завжди спокійно брався до справи. Я не можу назвати точно число проведених мною за цей час операцій, але одне знаю напевне - жодного летального випадку під час їх проведення у мене не було. Після операції бувають ускладнення. За останніх п'ять років саме в післяопераційний період померла бабуся через серцево-судинні проблеми: тромб проник у легені.

- Чи має якесь значення для хірурга вік пацієнта? - цікавлюсь у свого співрозмовника.

- Звичайно, що ні. До всіх відносишся однаково. Важче, коли оперуєш дітей – страх відповідальності більший. Переживаєш за старших людей, бо у них здоров'я слабше. Тоді доза наркозу слабша і робити операцію потрібно швидше, бо слаба серцево-судинна система у тих, кому за сімдесят. Впродовж

Роботи для хірурга вистачає. У відділенні 6 ставок і лише два хірурги. Тож, нам з Уляною Ярославівною працювати надзвичайно тяжко. Чому бракує на периферії спеціалістів – відповідь очевидна. Молодь відбуває у нас інтернатуру і воліє працювати у містах. Там більше можливостей, більше умов як для праці, так і для відпочинку. За останні роки від нас пішло десять квартир винайняти у Зарічному складно. Темпо-ритм роботи страшенний. Й ти не можеш навіть на трохи розслабитись. У буддень чи свято, день-ніч на чеку. Уже чотири роки поспіль я маю відпустку лиш по десять днів. Домовляюсь з обласним хірургом про те, щоб на цей час до нас у відділення присилали хірурга. Нашу ситуацію там добре розуміють і завжди підтримують. Новина про те, що став лауреатом премії імені Борового дуже приємна. Це великий престиж для хірурга. Приємно, що не забувають про наш Поліський край і нашу роботу відмітили. Працювати дійсно в таких умовах важко. Буває по 6 пла-

- За двадцять років у професії звісно, що було чимало складних, непростих операцій, - каже хірург. - З найпам'ятніших – дворічної давності. Нам привезли з Перекалля 14-річну дівчинку Катю. Її повністю завалило в ямі глиною чи то піском. Розрив печінки, розрив кишківника. Страшна крововтрата. З рани тікла вже просто рожева водичка. Всі думали, що й не виживе... Десь півроку тому Катя заходила до мене у відділення – молода, красива дівчина. Тож, мимоволі дякуєш долі за те, що маєш таку професію, що можеш відвертати від людей біду.

Чимало наших краян за своє здоров'я і життя дякують саме лікарю – хірургу Андрію Лотоцькому. Серед них і авторка цих рядків зі своєю родиною. Для багатьох наших земляків Андрій Анатолійович – не лише хірург, а й неофіційний сімейний лікар, який не рахується ні з особистим часом, ні зі складністю проблем, – завжди готовий надати будь-яку консультацію, будь-яку медичну допомогу. Тож, зі святом Вас, лікарю!

Галина ГАВРИЛОВИЧ